

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 29.

Sjette Session.

37te Møde.

Løverdagen d. 17de Februar.

(Forts.)

Kirke- og Underviisningsministeren

(Forts.): Posten angaaer de 6 Soldater fra Hovedbagten, som uopaatvilelig alle de Herrer Medlemmer have seet i Theatrets Forsal. I umindelige Tider har man seet dem staae der indtil 1848, da de forsvandt tilligemed saameget Andet, og da navnlig saamange andre Poster lige op til den ved Hs. Majestæts eget Residentsslot forsvandt, men de vendte da ogsaa tilbage med de andre Poster efter nogle Aars Forslob. Da imidlertid Budgettet blev indrettet for Aaret 1851 for Theaterdirectorens, benyttedes dette Vagtmandskab endnu ikke. Først i August Maaned 1850 var atter den gamle Leilighed tilstede til at benytte det, og det blev da benyttet som før. Med Hensyn hertil siger Udvalget, at det „maa dade den vilkaarlige Tilbagevenden til en urigtig ældre Praxis;“ — at det nu var en Tilbagevenden til en gammel Praxis, det er uimodsigeligt — men, spørger jeg, hvorfra skulde Theaterdirectoren vide, at det var en Tilbagevenden til en urigtig ældre Praxis? Det tør sikkert antages, at Theaterbestyrelsen ikke har drømt derom, og, saavidt jeg veed, har det heller ikke været antydet for den; thi Bestyrelsen kunde ikke i 1851 tage noget Hensyn til de Udtalelser, der først nu i 1855 komme for Dagen. Naar Udvalget fremdeles bemærker, at det er skeet paa en løs Paaastand fra Theaterdirectorens Side, idet han har „ansæet det fornødent, ligesom før 1848, at anvende Militairmagt i Theatrets Forsal“, saa forekommer det mig at være en noget streng Bes-

dømmelse, naar man saaledes kalder det en løs Paaastand. Derfor der var Tale om at indføre noget ganske Nyt, ja, saa kunde der være Anledning til Oplysning fra Theaterdirectorens Side; men, naar der kun er Tale om at restituere, hvad der tidligere uanfægtet har fundet Sted, saa forekommer det mig ikke, at der er synderlig Grund dertil, og der var altsaa ikke speciel Anledning for ham til senere at documentere, hvorfor det var fornødent, da han vistnok gif ud fra, at det var Noget, man selv kunde tænke sig. Nu har rigtignok den ærede Ordfører bemærket, at Udvalget var overthydet om, at denne Vagt var overflødig og uhensigtsmæssig; men jeg seer ikke antydet, hvorfra Udvalget er kommet til en saadan Overbeviisning, og jeg vil tillade mig at udtale min Forundring over, at Udvalget har havt Leilighed til at overveie sige Spørgsmaal saaledes, at man er kommen efter, at det var uhensigtsmæssigt. Det er en saa detailleret Gjensand, at jeg ialfald maatte udbede mig de nærmere Oplysninger, for om muligt at bibringe Bestyrelsen, der var af en modsat Formening, de Grunde, der talte for Uhensigtsmæssigheden deraf. Jeg skal imidlertid, da jeg ogsaa selv troer, at der var god Grund til at fastholde denne Udgiftspost, tillade mig at berøre de Uttringer derom, der foreligge i Udvalgets Betænkning, især da Udvalget gaaer ud fra, at denne Forandring skal skee. Det hedder nemlig derom, at „en saadan Opstillelse af en Militairmagt er en Misbrug af Soldaterne, hvis Hovedstemme er deres Uddannelse til Landets Forsvar mod ydre Fjender.“ Ja, jeg indrømmer, det er ikke nogen Baabenøvelse, de der saae; men jeg vil tillade mig at spørge Udvalget, om det da mener, at de saae nogen Uddannelse ved at være posterede